OVERCOMING VIOLENCE AGAINST WOMEN

WH-170
P97

Margaret Larbeer

15843

15843
WA 770
T5469 pt 1

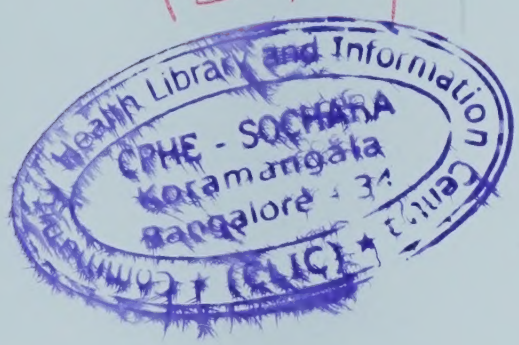

SOCHARA

Community Health

Library and Information Centre (CLIC)

Community Health Cell

85/2, 1st Main, Maruthi Nagar, Madiwala,

Bengaluru - 560 068

Tel : (080) 25531518 email : clic@sochara.org

www.sochara.org

OVERCOMING VIOLENCE AGAINST WOMEN

MARGARET LARBEER

The Association of Arulagam

☯ Overcoming Violence Against Women ☯ Margaret Larbeer ☯ First edition : April 2007 ☯ Pages : 44 ☯ Publication : The Association of Arulagam, CSI Compound, Pasumalai, Madurai 625 004 ☯ Printing : TTS, Madurai-16 ☯ Phone 0452 2370849 ☯ Wrapper : Sanjay David ☯ Type Setting : Margaret Rukmani

843
15469
WH-170
Lar

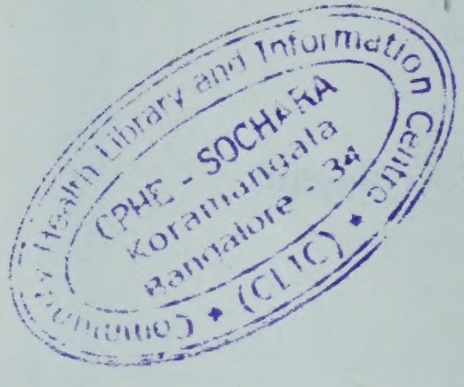

dedication

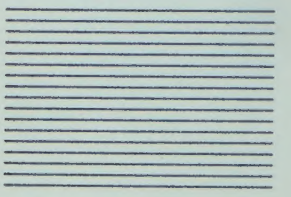

To those women who have died in fighting violence against women.

contents

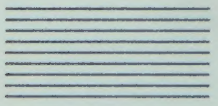

Introduction	*ix*
Danam	1
Sharadha	2
Sundari	3
Kamala	4
Mary	5
Marie	6
Jeeva	7
Sayeera	8
Mohana	9
Kokila	10

உள்ளடக்கம்

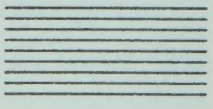

அறிமுகம்	13
தனம்	15
சாரதா	17
சுந்தரி	19
கமலா	21
மேரி	23
மாரி	25
ஜீவா	27
சாயிரா	29
மோகனா	31
கோகிலா	33

preface

Every century, we find one or two special people who sacrifice their lives in order to liberate humankind. the world we know exists as it is because of these people's contributions.

However the world is developing over time. Now more than ever, we must join the increasing number of people who are socially active, and do not simply blame everything on fate.

Mrs. Margaret Harris came to the Tamilnadu Theological Seminary and became involved in Prison Ministry there. She met girls who were troubled by various problems and had no place to go. She counseled these girls, who had lost their sense of hope due to various forms of social oppression. Later on, she accommodated the young girls in her house and continued to help them through her counselling. This extended mission lead to the establishment of the Arulagam Women's home.

The real life stories of these sisters (women) create a significant impact on those who are socially conscious. These stories shake our feelings and make us reflect upon the world in which we live. They make us ashamed of our society which does not respect women, and motivate us to work for societal change.

Mrs. Margaret Harris accepted these women. She wanted these women to live in families and in society with respect and dignity. She believed that they should have hope in their lives, so she worked towards enabling them. She brought light in the lives of these sisters. Arulagam was born out of Mrs. Margaret's Mission for these women.

One can find hundreds of women who have been involved in the life of the Arulagam ministry. Many have improved their situation and began a new life. The accomplishments of ten such women have been compiled here by Arulagam's current secretary, the Rev. Margaret Kalaiselvi.

Rev. Margaret is a professor, and a social scientist and indeed a social revolutionary. She presents these ten stories in a humble manner without trying to promote her own skills or service. The stories are written in simple and realistic language. I do hope that her work will be used as an introduction booklet for the upcoming detailed research on Arulagam. I appreciate the author for all the effort she has put in to this book.

"One ought to pray for and seek to be born as a woman". This Tamil proverb should not be considered merely as words, but as a prompt for social action. By putting such prophecies into practice, we can improve society's attitude towards women and give them the dignity and respect which they deserve. Let us all strive to make our contributions towards these changes.

S. Pandian
President, Arugalam

introduction

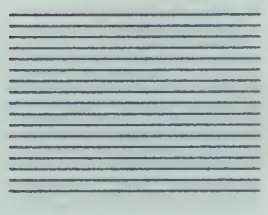

Arulagam Hostel was founded in 1976 by Mrs Margaret Harris. She was involved in the jail ministry at Tamil Nadu Theological Seminary at the time and she had a special concern for the need of young girls who were caught up in the commercial sex trade. It was out of this concern that the idea for Arulagam Hostel was born. The name is taken from the Tamil word for 'grace'; the hope being that young destitute women and girls will find a place of rest, recuperation and recovery at the hostel and gradually return to a new life 'accepted and enabled' to begin afresh.

Over the last 30 years hundreds of women and girls with a wide variety of problems have been accepted, these problems have ranged from rape to marital violence, from prostitution to disability resulting in family rejection. There has clearly been some sadness but there have also been many successful outcomes for the residents. The following booklet outlines just a few of those success stories with the aim of encouraging oppressed women today to understand that their lives ***can*** change, violence against women ***can*** be challenged and people ***can*** move forward finding that life takes on a new meaning.

The ten case studies span the last thirty years and give an overview of the kind of situation in which these women have found themselves. In each case the woman has overcome considerable physical and emotional wounds to find healing and to have the courage to start afresh. They should encourage all

those who are committed to overcoming violence against women and be regarded as unsung heroines in the long fight for gender equality.

I take this opportunity to thank the staff of Arulagam Mrs. Leethial, Mrs. Margaret, Ms. Pushpa, Ms. Esther, Ms. Manikodi, Ms. Latha, Ms. Tamil Muthu, Ms. Grace, Mr. Anthony, and Mr. Murugasen. Also thank Mrs. Ros Leigue and Mrs. Margaret Rukmani for doing desk top work and refining the English version. I thank Rev. Dr. Mohan Larbeer and The Treasurer Rev. Dr. Arthur Jeyakumar for their encouragement to bringout this booklet.

My sincere thanks are due to all who agreed to share their stories for the sake of this publication.

Above all I thank God who is guiding us towards life through these successful case studies.

Margaret Larbeer

Danam
1978

Danam came from Rajapalayam, a suburb of Madurai. She fell in love with a young man from a different caste. When her parents found out they were very angry and beat her so much that Danam contemplated suicide. One day she tried to hang herself but her mother came upon her and intervened to save her. For a while this lead to a cessation of the beating and abuse but as time went by it resumed until one day her father said that he wished she had died on that day rather than living and shaming the family name.

Danam then decided to run away with the young man and they went to Chennai, where, for some time, they lived quite happily. However, the young man gradually changed his attitude towards her and as they began to find it hard to make ends meet he forced Danam into prostitution. Eventually he took her to Bangalore where he falsely believed that they would earn more but the police were very strict about prostitution there so they moved on to the red light place of Mumbai.

It was there that a local woman water carrier befriended Danam and told her that her boyfriend was planning to sell her into prostitution abroad. The same kindly woman felt sorry for Danam and lent her money in order to get a train ticket back to Madurai where she was arrested by the police. Whilst in prison Danam was visited by staff from Arulagam Hostel and was accepted as a resident. Her parents were contacted by Arulagam staff and help was given to effect reconciliation. One year later Danam was married to her maternal uncle. She is now well settled in the local community.

'With the notification of The Protection of Women from Domestic Violence Act, 2006, domestic violence is a human rights violation.'

- Hindu Times 04/11/06.

Sharadha
1982

Sharadha was orphaned when she was very small; she lived in a village near Tutikurin with her two sisters and her brother. The eldest sister brought the children up and after completing his studies, the brother went to live in Chennai to search for a job. Sharadha herself did not continue studying after she reached her teens. As she grew up her brother in law noticed how attractive she was and one day when they were alone in the family home he raped Sharadha and she became pregnant. Having confronted her brother in law with his actions the elder sister took Sharadha to a home in Madurai where she was supported and cared for until at the age of fifteen she gave birth to a baby girl. The baby was taken to Malalai Illam at Grace Kennet Hospital for adoption. After giving birth Sharadha came to Arulagam Hostel where she expressed great concern over the safety of her younger sister. She them contacted her own brother and we visited her often. The brother did send monthly donations towards Sharadha's expenses and visited her regularly as did her sister. Six years later a cousin of Sharadha's came forward with the offer of marriage. Arulagam staff supported her with gifts and she is now happily settled.

'While we may have thought that the amazing technological advances of the 20th century may have also led to advances in the basic respect of people for one another, we are saddened to see that ethnic, racial, economic, environmental and gender violence continue to thrive'

— a Decade to Overcome Violence-WCC: 2001-2010, P.4.

Sundari

1984

Sundari, an uneducated girl from Coimbatore, was married in 1984, however what she did not realize at the time (because the family had kept it secret) was that her husband was addicted to drink. When, over time, Sundari found this out she was heartbroken, even more so when she discovered that he also suffered from nephratis. It was to her mother that Sundari turned and she confided in her the situation. However, her mother was unsympathetic, advising her to remain with her husband for the sake of her two younger unmarried sisters who would lose the chance of a suitor if she returned home. Having been told by her mother that she should bear her trials Sundari carried on for another year submitting to the beating and abuse of her husband. Over time however, she could take the ill treatment no longer and she ran away. She took a train to Maduarai but when she arrived there she did not know where to go or what to do. Luckily she met a passerby who directed her to the Arulagam Hostel. There she found shelter and people with whom she could share her problems and from whom she could receive advice. Whilst she was living there the staff contacted her parents and her husband's family; after counseling her husband was finally encouraged to give up his addiction and Sundari rejoined him. They now live happily together.

'The issue of violence against women has been the most pervasive theme of the new women's liberation movement in India since its rise in 1974-75'

- G. Omvedt 1990.

Kamala
1985

Near Madurai is a place called Periyakulam; it was here that Kamala, lived and where she worked as a nurse in the hospital. A female co-worker at the hospital gave Kamala a cold drink spiked with drugs which rendered her unconscious. She was then kidnapped by a group of men who took her to a lodging house and raped her so many times she was left traumatized, bleeding and unsure of where to turn next. The owner of the lodging house sent Kamala away and a local prostitute found her crying and upset and took pity on her telling her that she should not follow the same path as she had into prostitution. When things became so bad that Kamala attempted suicide the women prostituted saved her, encouraged her to face life and eventually guided her to Arulagam Hostel. It took many counseling sessions with the staff and a great deal of care to encourage Kamala out of the traumatized state she was in on arrival. In the meantime her family had advertised in a newspaper in an attempt to find her and they were contacted by Arualgam staff and they came to reclaim Kamala into the family. Two years later she was married and had children and grandchildren. She now lives happily near Madurai.

'The post-independent India has witnessed far reaching changes in the lives of women, thanks largely to the many initiatives of the central and state governments, non-governmental organsizations, autonomous women's groups and above all grass roots awakening.'

Preface Reconstructing Gender 1999

Mary
1990

It was in the village of Jutoor near Moonar that a girl called Mary lived with her family; there she fell in love with a young man called Aanandan. However her family were not happy about the match and so they did not marry. In time the young man moved his attentions to another girl and Mary was so upset that she told her family about it. Their reaction was to beat Mary and lock her in a room in the house; in that room she found some pesticide and used it to try to commit suicide. Her attempt failed and when she recovered she once again asked Aanandan to marry her. She used the threat of suicide to blackmail him into running away with her to Madurai. They rented rooms but the boy eventually left her and the owner and other men gang raped Mary after which she was taken to a brothel where she was worked by pimps. Her health deteriorated and she contracted venereal disease. One day the police raided the brothel and Mary was arrested and sent to prison where she was found by Arulagam Staff on a routine visit to the women there. She was taken to Arulagam Hostel where with a good diet, medical care and counseling she gradually recovered her trust in others and found a new will to live. In time she expressed a wish to marry and a husband seeking a second marriage was found and they became engaged. She has now been living with happily her husband for many years.

'Often girls are not given the option to remain single. When they get married they are constantly pressured to adjust to all difficulties in married life to safeguard the prestige and future of the family. These attitudes cause great danger'.

P40 Women & Society Ed: Nirmala Jeyaraj 2001, Lady Dock College.

Marie
1992

Living in Madurai, Marie was married with two young sons when her husband became very sick and died. Sadly her relatives were not able to help her so in order to support her sons she became a domestic worker. However, the man who employed her took advantage of her impoverished situation; after he falsely promised to take care of her forever and to help with the education of her two sons he abused her. When she reached the age of 45, the man began to beat Marie and then sent her away. Nevertheless Marie did not give up hope; she was determined to educate her sons so she now undertook domestic work in several houses and found a small hut in a slum for living quarters. Due to the bad conditions and hard work, Marie became asthmatic but then her luck changed when someone suggested she come to Arulagam Hostel. This she did and her sons were sent to a boarding hostel in order to be educated whilst Marie was treated for asthma. For nearly five years Marie stayed at Arulagam Hostel working in the kitchen to earn money. Both of her sons did well; they completed their studies at technical college and took up good jobs. Sadly Marie suffered greatly from asthma and eventually died at the relatively young age of 50 but she was a gallant lady who faced up to life's problems and would not be defeated by them.

'The problem [..of domestic violence] cuts across caste, class and creed. It matters little whether the woman is educated or not, rich or poor. But while one could argue that a poor uneducated woman would be unaware of her rights, or would not know how to turn to the law, why do so many educated middle class women tolerate abuse? '

-HinduTimes 04/11/06.

Jeeva
1994

Jeeva, ived in a village near Madurai; as she grew up she was exceptionally beautiful. One day, her drunkard father, having asked her to fetch some food for him, tried to sexually abuse her when she brought it to him. Jeeva was naturally shocked and despite his trying to hold her back managed to escape and run to tell her mother who calmed her. However, such behavior re-occurred when ten days later Jeeva's father, who was very strong, tried to rape her whilst she was sleeping. When her mother confronted her father about his actions he beat her. This pattern continued; the father's philosophy was 'I, the owner of the coconut tree have the right to drink from the tender coconut.' Eventually something in Jeeva snapped and when her father came to assault her she picked up a large stone, and hit him with it. Her mother came upon them and also hit him and he died on the spot. Both mother and daughter were taken to prison where they were seen by Arulagam staff. Because of the father's incest, the public prosecutor was able to plead for their release: this was agreed provided they stayed at a hostel. During the four years it took to resolve the case, Jeeva stayed at Arulagam Hostel where she slowly recovered from the trauma and shock. Eventually she was well enough to return to her village where she was married and now she is the proud mother of a son.

'Domestic Violence i.e. violence occurring within the household is the most widespread form of violence against women.

P10 Churches Say 'No' to Violence Against Women.

Sayeera
2002

An orphan, Sayeera, came from a village called Anthiyur near Salem. She had been adopted by a poor coolie family who had only daily wages to rely on for income. When she was just 12 years old she was sold to an agent who promised her work but instead forced her into prostitution. Sadly she was drugged and abused by many men until one day an old man took pity on her and gave her money to assist her escape. Having traveled by train to Chennai to get away from a life of abuse poor Sayeeera was befriended by a government doctor, who, having promised to assist her, took her and further violated her, giving her injections to ensure her compliance. The doctor planned to move her to Kodaikannal where he thought this terrible trade would make more money; on the way there Sayeera was made to stop over in Madurai where she was further abused before being taken to Kodaikannal. Thankfully she was found by the police who took her to a special home for juveniles in Maduari. There she was seen by a member of the Tamil Nadu Theological Seminary's Jail Ministry Team who took her to Arulagam Hostel. Finally having found safety and security she remained at Arulagam for four years during which time she was encouraged to talk through her ordeals and come to terms with them. As she recovered she felt able to take up further education and she gained her tenth standard as well as learning tailoring skills. She is now happily married and living in a nearby village.

'The need to bring men and women together to work towards building healing 'shalom' communities makes the issue of violence against women not only a life issue but also one of faith'.

Church Say 'No' to Violence Against Women.

Mohana
2003

Mohana came from Surveyor Colony in Maduarai; she had one younger sister. As the eldest, even though she was still young, Mohana was expected to take care of her sister when her mother died. She married a man who was a daily wage earner as well as being a drunkard he had a very suspicious nature. As a result he frequently beat poor Mohana until she finally went to the minister at the local Pentecostal Church to ask if he would pray for her. He said he would pray but also said it was her responsibility to encourage her husband to give up drink. However the situation did not improve and even when she had attended prayer meetings Mohana was beaten due to the jealousy of her husband. Finally in 2003 she could bear it no more and came to Arulagam Hostel with her two children; the youngsters were admitted to the crèche whilst she gained skills in the tailoring class. Meanwhile, her parents in law were contacted and they made several visits to Arulagam Hostel to discuss the situation. Her mother-in-law told Mohana that if she returned her husband would change his ways. Mohana did go back, taking her children with her. However, she soon returned as her husband had not come home, merely shouted at her from the street so she decided to make a life for herself without him. She asked the staff at Arulagam Hostel for help. At that time a project called Reaching the Unreached, which has worked closely with Arulagam Hostel over many years, was advertising for housemothers to care for orphaned and abandoned children. Mohana went to live and work there with her children and has lived happily ever since.

Children who witness violence at home are as much affected by it as the women who endure it.

'Churches Say 'No' to Violence Against Women' P20

Kokila
2004

Kokila, lived in Batlakumdu; it was there, as a result of a dowry problem, that she tried to commit suicide by setting fire to herself. A police investigation followed and it seemed that her husband had threatened to divorce her if she made his behaviour public. He also had promised (falsely) that he would continue to live with her if she accepted that everything was her fault. The police advised them to live peaceably and Kokila agreed to accept responsibility. However, she did not find it easy to put the violence and fear that had accompanied the dowry demands behind her. In addition, as soon as she returned home from hospital after having treatment for her burns her husband started to ill treat her again; this despite the fact that the scars were still fresh and painful and she could not walk or move her thighs properly because of scar tissue. Finally in 2004 she took refuge in Arulagam Hostel where she was encouraged to have plastic surgery at the Government Hospital to improve her condition. As she learned tailoring and her health improved so her self confidence also recovered and the staff encouraged her to start her own business. The husband and his family were counseled and made to confront the situation and their behaviour and after two years Kolkila was able to rejoin her family and is living near Batlakundu.

The present empirical research presents not only the conceptual perspectives with which to understand the problem but also analyses the socio-cultural and interpersonal determinants of violence, shock and recovery.

Violence Against Women, Ram Ahuja Book, P.12.

அணிந்துரை

உலகு உய்யத் தம்மையே தியாகம் செய்த சீலர்கள் சிலரை வரலாற்றில் காண்கின்றோம் இப்பெரியோர்களாலேயே இவ்வையகம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பர். ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறையே தோன்றும் இவ்வுயர்ந்தோர் அவ்வப்போது செயலற்றுக் கிடக்கும் மனிதகுல ஆன்மாவைத் தட்டியெழுப்புகின்றனர்.

காலத்திற்குக் காலம் உலகம் முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. விதியென்று வாளா முடங்கிக் கிடந்த மக்கள் தம் மதியால் செயல்பட விழிப்புறும் காலம் இது. இங்ஙனம் விழிப்புறச் செய்யும் பணியில் ஈடுபடுவோர் எண்ணிக்கை வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. எல்லாத் துறைகளிலும் எங்ஙனம் சேவை மையங்கள், நிறுவனங்கள் பெருகி வருகின்றன.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, மதுரை இறையியல் கல்லூரியில் பணியாற்றி வந்தபொழுது சிறைப்பட்டோருக்குச் சேவை செய்யச் சென்ற திருமதி. மார்கிரேட் ஹாரிஸ் அம்மையார் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் சிக்கி எங்குச் செல்கிறோம், யாது செய்வோம் என்று அறியாமல், இழுத்துச் செல்லப்பட்ட திக்கில் சென்று திண்டாடி நின்ற சகோதரிகளைச் சந்தித்தார். சமுதாயக் கொடுமைகளுக்கு ஆட்பட்டு நம்பிக்கையிழந்து தவித்துக்கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு ஆறுதலளித்து வந்தார். அப்பால், அத்தகையவர்களைத் தக்கவாறு ஆற்றுப்படுத்த வேண்டும் என்று துடித்த அவர் தம்முடைய இல்லத்திலேயே தொடங்கியசேவையின் விரிவுக்களமாய் அவர் தோற்றுவித்த நிறுவனமே அருளகம் ஆகும்.

மனம்படைத்த மனிதர்களிடம் அவமான உணர்வை ஏற்படுத்தவல்லது இச்சகோதரிகளின் வாழ்க்கை. இத்தகைய

Health Library and Information Centre
CHE - SOCHARA
Koramangala
Bangalore - 34
CLIC

இடர்நிலைக்கு இவர்களை இட்டுச் சென்ற இச்சமுதாயத்தில் நாமும் வாழ்கிறோமே என்ற ஒரு பதைபதைப்பை ஏற்படுத்தும். சகோதரிகளைக் கௌரமாக நடத்தாத இந்தச் சமுதாயத்திற்காக வெட்கித் தலைகுனியச் செய்யும். சமுதாய மாற்றத்திற்காகப் பாடுபடத்தூண்டும்.

திருமதி. மார்கிரேட் ஹாரிஸ் அம்மையாரும் இத்தகைய சகோதரிகள் பலரையும் ஏற்றார். அவர்களும் அவரவர்தம் குடும்பங்களிலும் சமுதாயத்திலும் பயனுள்ளவர்களாகவும் கௌரவமுடையவர்களாகவும் வாழவேண்டும் என விரும்பினார். அதற்காக அச்சகோதரிகளும் அங்ஙனம் வாழமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் வாழவேண்டும் என்ற உயர்வும் பெறவேண்டும் எனக் கருதினர். அத்தகைய நம்பிக்கையும் உணர்வும் அவர்கள் பெறும் வகையில் வேண்டிய ஆற்றலும் அறிவும் அவர்களுக்குக் கிடைக்க வழிவகுத்தார். இங்ஙனம் அச்சகோதரிகளின் வாழ்வில் ஒளியேற்றும் கடமையைத் தாங்கிச் செவ்வனே செயலாற்றி வந்தார். அருளகப்பணி வளர்ந்தது.

அருளக வரலாற்றில் நூற்றுக்கணக்கான சகோதரிகளின் ஏற்பும் தகுதியாக்கமும் காணலாம். அவர்களுள் பலர் வாழ்வில் அடைந்த முன்னேற்றங்களையும் பெற்ற புதுவாழ்வினையும் காணலாம். அவர்களுள் பத்துசகோதரிகளின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைத் தொகுத்து இச்சிறுநூலாக அளித்துள்ளவர் அருளகத்தின் இப்போதைய செயலாளர் அருள்பணி. மார்கிரேட் லார்பியர் அவர்கள்.

இந்நூலாசிரியரும் ஒரு பேராசிரியர்; ஒரு சமுதாய விஞ்ஞானி, சமுதாயப் புரட்சியாளருங்கூட. எனினும் இவர் தம்முடைய எழுத் தாற்றலையோ, தொண்டின் திறனையோ இந்நூலில் வெளிக்காட்டிக் கொள்ள முற்படவில்லை. மிக அடக்கமாக பத்துச் சகோதரிகளின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை மிகச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் உள்ளது உள்ளவாறு உரைநடையில் வழங்கியுள்ளார். பின்னர் வெளிவரக்கூடிய அருளகம் பற்றிய முழு ஆய்வுநூலின் ஒருசிறு முன்னறிவிப்பே இந்நூல் என்றே நாம் நம்புகிறோம். இந்நூலாசிரியரின் நன்முயற்சிக்கு எம் பாராட்டுகள்.

"மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திடல் வேண்டுமம்மா" என்பது வெறும் புனைந்துரையன்று; சத்தியக் கூற்றே எனப் பறைசாற்றும் உயர் நாகரிகத்தைப் படைக்க ஒவ்வொருவரும் நம் பங்கைச் செலுத்துவோம்.

எஸ். பாண்டியன்
தலைவர், அருளகம்

அறிமுகம்

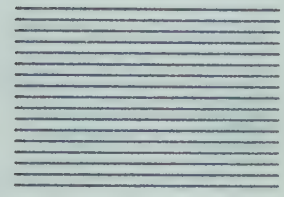

1976ஆம் ஆண்டு மார்கிரேட் ஹாரிஸ் என்னும் அம்மையார் அருளகத்தை நிறுவினார். தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது, சிறையருள்பணி செய்தார். அதிலே ஈடுபடும்போது, சிறப்பாக, பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு, சிறைக்கு வந்த இளம் பெண்கள் மீது கரிசனை ஏற்பட்டது. இதனடிப் படையில், அருளகம் எனும் இல்லம் இவர்களுக்காகத் தொடங்கப்பட்டது. 'அருள்' எனும் தமிழ் சொல்லின் பொருளிலிருந்து அருளகம் எனும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. இதன் அடிப்படை நோக்கம், வாழ்க்கையில் கைவிடப்பட்ட பெண்கள், தங்களுக்கான ஓரிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்து, இளைப்பாறி, தங்களை ஆற்றல்படுத்திக் கொண்டு, காலப்போக்கில், புதிய வாழ்க்கைக்குள்ளாகக் கடந்து செல்லுதல் ஆகும். எனவேதான், இவர்கள் "ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஆற்றல்படுத்தப்படுகின்றனர்".

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் பலதரப்பட்ட பிரச்சனைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட, சந்தித்த பெண்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டனர். இவர்களுள், பாலியல் பலாத்காரத்துக்கு ஆளானோர் குடும்ப வன்முறையினால் பாதிக்கப்பெற்றோர் குடும்பத்தினராலும் வெறுத்தொதுக்கப்பெற்றோர் உடலில் ஊனமுற்றோர் ஆகியோர் உள்ளனர். இதில் சோகங்களே மீந்திருந்தாலும், சில வெற்றிக்கதைகளும் உண்டு. இந்தச் சிறுநூலில் அப்படிப்பட்ட உண்மைகள் சில சேகரிக்கப்பட்டுத் தரப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம், ஒடுக்கப்பட்ட பெண்கள் தங்களின் வாழ்க்கையை மாற்றிக்கொள்ள முடியும். பெண்களுக்கெதிரான வன்முறையை சவால் விடுக்க முடியும், வாழ்க்கையைப் புதிய பொருளில் புரிந்து கொள்ள மக்கள் முன்னுக்கு வர முடியும்.

இந்தப் பத்து உண்மைச் சம்பவங்களும் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் எப்படிப்பட்டச் சூழலிலிருந்து, இந்தப் பெண்கள் வந்திருக்கின்றனர் என்பது தெரியவருகின்றது. புதுவாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க, தங்களுக்கு உளரீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் ஏற்பட்ட காயங்களை, ஆற்ற, ஒவ்வொரு பெண்ணும் மேற்கொண்ட முயற்சியும், அதனை அணுகிய விதமும் தெரிய வருகின்றன.

இச்சம்பவங்கள் பெண்களுக்கெதிரான பாலியல் வன்முறையை எதிர் கொள்ளச் செய்யும் பாலின சமத்துவத்திற்காக நெடுங்காலமாய் போராடுகின்ற ஒப்படைக்கப்பட்ட ஆரவாரமற்ற தலைவிகளாக அவர்களை மாற்றும்.

இதைத் தொகுக்க உதவிசெய்த அருளகம் பணியாளர்கள் லிதியாள், மார்கிரேட், புஷ்பா, எஸ்தர், மணிக்கொடி, லதா, தமிழ் முத்து, கிரேஸ், அந்தோணி, முருகேசன் ஆகியோருக்கும் நன்றி. ஆங்கிலத்தை நெறிசெய்து, கணணியில் ஏற்ற உதவிய திருமதி. ராஸ்லீக் மற்றும் மார்கிரேட் ருக்மணிக்கும் நன்றி. இதைச் சிறப்பாக வெளிக்கொணர உற்சாகமூட்டிய முனைவர். மோகன் லார்பியர் மற்றும் எங்களின் பொருளாளார் முனைவர். ஆர்தர் ஜெயக்குமார் அவர்களுக்கும் நன்றி. அனைத்துக்கும் மேலாய், இப்படிப்பட்ட வெற்றிக்கதைகள் மூலம், நம்மை வாழ்வுக்கு நேராக வழிநடத்தும் கடவுளுக்கும் நன்றி.

மார்கிரேட் லார்பீர்

தனம்
1978

தனம் மதுரைக்கு அருகிலுள்ள இராஜபாளையத்தைச் சேர்ந்தவர். ஒருவரைக் காதலித்தார். இது தங்களுடைய வீட்டிற்குத் தெரியவர, வீட்டில் உள்ளவர்கள் தனத்தை அடித்துத் துன்புறுத்தினர். இதனால் மனமுடைந்த தனம் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டார். ஒரு நாள், தூக்குப் போட்டுக்கொள்ள முயற்சி செய்தார். இதைப் பார்த்த தாய், சத்தம்போட்டு அருகில் உள்ளவர்களைக் கத்தி அழைத்துக் கூப்பிட, தனம் காப்பாற்றப்பட்டாள். இதனால் சில நாள்கள் குடும்பத்தில் எந்தவித சண்டையும் இல்லாமல் அமைதியாக இருந்தனர். ஆனால், தனம் தன்னுடைய காதலை விட்டுக் கொடுப்பதாக இல்லை. இதைக் கவனித்த பெற்றோர் தனத்தைத் தொடர்ந்து திட்டிக்கொண்டேயிருந்தனர். 'நீ உயிரோடு இருந்து எங்களுடைய மானம் போவதற்கு அன்றைக்கே இறந்திருக்கலாம்' என்றனர். மீண்டும் தற்கொலை செய்துகொள்ள விரும்பாத தனம், தான் காதலித்தவனுடன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள். இருவரும் சென்னைக்கு ஓடிச்சென்றனர். அங்குச் சில நாள்கள் மகிழ்ச்சியாகக் குடும்பம் நடத்தினர். பிறகு தனத்தின் மீது அன்பு காட்டுவதில் சற்றுச் சறுக்கு ஏற்பட்டது. தனத்தை வைத்து பாலியல் தொழில் செய்யத் திட்டமிட்டான். தன்னைக் காதலித்து, தன்னையே நம்பி தன் பின்னால் வந்துவிட்ட தனத்தை நேசிக்காமல் புறக்கணித்தான். வறுமையைக் காரணம் காட்டி அவளைப் பாலியல் தொழிலுக்குட்படுத்தினான். பெங்களூர் சென்றால் இன்னும் நிறைய சம்பாதிக்கலாம் என்று சொல்லி, அங்கு அழைத்துச் சென்றான். பிறகு, பெங்களூரில் கெடுபிடி அதிகமாக இருந்ததால், மும்பை சிவப்பு விளக்குப் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அந்தப் பகுதியில் தண்ணீர் எடுத்து வைக்கும் வயதான பெண் ஒருவர், தனத்திடம் 'உன்னை வெளிநாட்டிற்கு விற்கப்போவதாகப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். நீ இங்கிருந்து தப்பிவிடு' என்று சொல்ல அந்த அம்மாவிடமே கொஞ்சம் பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்து தப்பி, ரயிலில் மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்தார். இங்கு இறங்கி, ஊர் செல்ல வழிகேட்டுக்

கொண்டிருக்கும்போது, சந்தேகத்தின் பேரில், போலீஸ்காரரால் கைது செய்யப்பட்டார். மதுரை சிறையிலிருக்கும்போது, அருளகப் பணியாளர்கள் தனத்தைச் சந்தித்தனர். 1978-ஆம் ஆண்டு இவர் அருளகம் வந்தார். அருளகத்தில் தங்கியிருக்கும்போது வீட்டு முகவரியைப் பெற்று பெற்றோரிடம் பேசி, அவர்களுக்கும் ஆலோசனை வழங்கப்பட்டது. ஓராண்டுக்குப்பிறகு பெற்றோர் மனம் மாறினர். தனத்தை அழைத்துச் செல்ல வந்தனர். இவளின் தாய்மாமன் தனத்தைத் திருமணம் செய்துகொள்ள முன் வந்தார். இருவருக்கும் திருமணம் நடந்தது. பிறகு கோரிப்பாளையத்தில் ஒரு ஓட்டல் நடத்தி மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர். ஒரு சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் தங்களின் சொந்த ஊருக்கே திரும்பிச் சென்று நன்றாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

2006-இல் குடும்ப வன்முறைச்சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. குடும்ப வன்முறையும் மனிதஉரிமை மீறலே

— இந்து டைம்ஸ் 04.11.06.

சாரதா
1982

சாரதா தூத்துக்குடி அருகிலுள்ள சிறு கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். இவள் சிறுவயதாயிருக்கும் போதே பெற்றோர் இறந்துவிட்டனர். உடன் பிறந்தவர்கள் மூன்றுபேர். மூத்த அக்காள் வீட்டில் இவளும், இவளின் சகோதரனும் இளைய சகோதரியும் வளர்க்கப்பட்டனர். சகோதரன் வளர்ந்து வேலை தேடிச் சென்னைக்குச் சென்றுவிட்டான். சாரதா பூப்பெய்தியபின் படிப்பிற்குப் போவதும் நின்றுவிட்டது. சிறுமியாக வலம் வந்த சாரதாவை தாவணி போட்ட இளம் பெண்ணாகப் பார்த்த அக்காள் கணவனுக்குக் கெட்ட சிந்தனை தோன்றியது. ஒருநாள் வீட்டில் யாரும் இல்லாதபோது சாரதாவை பலவந்தமாய் பாலியல் பலாத்காரம் செய்தார். தன் அக்காளிடம் நடந்ததைச் சொல்லி அழுதிருக்கின்றாள். அவளின் அக்காளும், தன் கணவரிடம் சண்டை போட்டு திட்டியிருக்கின்றார். தனக்கு ஏற்பட்ட கொடுமையினால் சாரதா கருவுற்றாள். இதை அறிந்த இவளின், அக்காள் சாரதாவை மதுரையில் உள்ள மகளிர் இல்லம் ஒன்றில் கொண்டு வந்து அடைக்கலம் கேட்டிருக்கின்றார். சாரதாவை ஏற்றுக்கொண்ட இல்லத்தினர் அவருக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து அவளுக்குப் பாதுகாப்பும் கொடுத்திருக்கின்றனர். பதினைந்து வயதில் திருமணமாகாமல் தாய்மை அடைந்த சாரதா, ஒரு அழகான பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தார். ஆனால் அந்த குழந்தையைத் தன்னோடு வைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. எனவே மதுரையிலுள்ள கிரேஸ் கென்னட் மருத்துவமனையிலுள்ள மழலை இல்லத்திற்குக் கொடுத்துவிட்டு திரும்பிவந்த சாரதாவிற்கு, இடமாற்றம் தேவைப்பட்டது. தனக்கு ஏற்பட்டக் கொடுமையிலிருந்து வெளிவர, வேலை செய்து, உழைத்து, சம்பாதிக்க, கவனம் மாற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதினால் அருளகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டாள். இங்கிருந்து, தையல், தறிபோடும் வேலைகளைக் கற்றுக்கொண்டாள். தன்னைப் போன்றே பாதிக்கப்பட்ட இளம் தாயாக நின்ற பல

பெண்களைச் சந்தித்தாள். அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினாள். தான் இங்கிருப்பதை, தன் சகோதரனுக்கும் தெரியப்படுத்தி, தன் தங்கையை ஊரிலிருந்து வரவழைத்து, படிக்கவைக்க விரும்பினாள். சாரதாவின் சகோதரனும், அவளுக்கு மாதாமாதம் கொஞ்சம் பணம் அனுப்பி உதவி செய்தான். தன்னைப்போல் தன் சகோதரி பாதிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காக, அவளை அழைத்து மதுரையிலுள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தாள். ஆறு ஆண்டுகள் அருளகத்தில் வாழ்ந்த சாரதாவிற்குக் குடும்பமாக, கணவன் மனைவியாக வாழும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. அவளின் அத்தை மகன், அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினான். அருளகம் சகோதரிகள் பணியாளர்கள் சாரதாவிற்குச் செய்ய வேண்டிய அனைத்து முறைகளையும் செய்து, பரிசுகள், குடும்பம் நடத்தத் தேவையான பொருள்கள் போன்றவற்றையும் கொடுத்துத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். இன்று சாரதா ஒரு குடும்பமாக வாழ்ந்து வருகின்றாள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொழிநுட்ப வளர்ச்சியும், அதன் முன்னேற்றமும், மக்கள் மீதான பார்வையும், ஒருவரையொருவர் மதிப்பதிலும் ஒரு முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுவந்துள்ளன என்றாலும் இனப் பாகுபாடு, நிற வேறுபாடு, வர்க்கம், முரண்பாடு, சுற்றுச்சூழல் காணல், பாலினப்பாகுபாடு இவை இன்னும் குறையிடல் இருக்கும் நிலைகண்டு வருந்துகிறோம்.

-பெண்கள் மீதான வன்முறையை மேற்கொள்ளுவதற்கான பத்தாண்டுகள்
-உலகத் திருச்சபை மாமன்றம்-2002.

சுந்தரி
1984

சுந்தரி, இவர் கோயமுத்தூரைச் சேர்ந்தவர் 1984-இல் திருமணம் செய்தவர். இவருடைய கணவருக்குக் குடிப்பழக்கம் இருப்பது, குடும்பத்தினரால் மறைக்கப்பட்டு சுந்தரிக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். படிப்பறிவு இல்லாத இந்தப் பெண்ணும் திருமணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டார். தன் கணவருக்குக் குடிப்பழக்கம் மட்டுமின்றி, குண்டிக்காய் வீக்க நோயும் இருந்தது பிறகுதான் தெரியவந்தது. மனமுடைந்துபோன இவள், ஒருநாள், தன்தாயிடம் சொல்லி அழுதிருக்கிறாள். வருத்தப்பட்ட தாய் தன் மகளைத் தேற்றியிருக்கிறார். குடித்துவிட்டுத் தினமும் வந்து அடித்துத் துன்புறுத்தும் கணவனை விட்டு வீட்டுக்கு வந்து விடுகின்றேன் என்று சொல்லி அழுதிருக்கின்றாள். அதற்கு அவள் பெற்றோர், 'உனக்கு இரண்டு சகோதரிகளும் ஒரு சகோதரனும் இருக்கிறார்கள், அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையைச் சிந்தித்துப்பார்' என்றனர். திருமண வாழ்க்கையில் இதுமாதிரிப் பிரச்சனைகள் சகஜம்தான், எனவே நீ இதைச் சகித்துக்கொள் என, அறிவுரை கூறினார்கள். தன் தலைவிதியை நொந்து கொண்டாள். பிறகு ஓராண்டுவரை தன் கணவனின் தொல்லையைத் தாங்கிக் கொண்டு, கணவனுக்காகப் பணிந்து போயிருக்கின்றாள். ஆனால், இவளுடைய பொறுமையின் உச்சத்தைத் தாண்டும் அளவிற்குத் தினமும் அடியும் உதையும் அதிகமாகிக் கொண்டே போயிருக்கிறது. தன்னுடைய இயலாமை, குடிபோதை இவைகளினால், ஒவ்வொரு நாளும், சுந்தரியைத் துன்புறுத்தி, வேதனைப்படுத்தி, அவதூறான சொற்களினால் திட்டியிருக்கின்றார். இதைப் பொறுக்க முடியாமல் ஒரு நாள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள். மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, மாலை நேரமாகிவிட்டதால், செல்லுமிடம் தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த இவரை, ஒருவர், அருளகத்திற்குப் பேருந்து ஏற்றி அனுப்பிவிட்டிருக்கின்றார். இல்லத்திற்கு வந்தபிறகு, ஓராண்டு காலம்

தங்கித் தம் கவலைகளைச் சொல்லி மனதைத் தேற்றிக் கொண்டார். இல்லத்தில் தங்கியிருந்த ஓராண்டு காலம் தையல் கற்றுக் கொண்டார். இதற்கிடையில், அருளகப் பணியாளர்களின் முயற்சியின் பேரில், மீண்டும் சுந்தரியின் கணவன் வீட்டிற்கும் பெற்றோர் வீட்டிற்கும் தகவல் அனுப்பி, வரவழைத்து, ஆலோசனைகள் வழங்கப்பட்டது. கணவருக்கு மருத்துவசிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. குடியை நிறுத்தினால் தான், மனைவி உங்களுடன் வந்து குடும்பம் நடத்துவாள் என்ற புத்திமதியும் வழங்கப்பட்டது. பிறகு சுந்தரி, தன் திருந்திய கணவனோடு இணைந்து, மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை நடத்தினார்.

"1974-1975-களில் இந்தியாவில் பெண்விடுதலை இயக்கங்கள் எழுச்சியடைந்த காலகட்டத்திலிருந்தே பெண்கள் மீதான வன்முறை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சனையாக எழுந்துள்ளது".

-ஜி. ஓம்வெட், 1990.

கமலா
1985

கமலா எனும் இவர் பெரியகுளத்தில் ஒரு மருத்துவ மனையில் நர்ஸ் தொழில் செய்து வந்தார். அந்த மருத்துவமனையில் வேலை பார்க்கும் ஒரு பெண் உதவியாளர், குளிர்பானத்தில் மயக்க மருந்தைக் கலந்து கமலாவுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார். தெரிந்தவர் உடன் பணியாளர் கொடுக்கிறார் என, குளிர்பானத்தை வாங்கிக் குடித்த கமலா மயக்கமாகி விழுந்திருக்கின்றாள். பிறகு, யாரோ ஒரு சில ஆண்கள் இவளைக் கடத்திச் சென்று, விடுதியில் வைத்து பாலியல் பலாத்காரம் செய்ததில், இரத்தப்போக்கு ஆகியிருக்கிறது. இதனால் விடுதியிலேயே போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டனர். மயக்கம் தெளிந்து கண்விழித்துப் பார்த்த கமலாவுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. இவளைக் காணாமல் குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் நாளிதழில் விளம்பரம் கொடுத்துவிட்டனர். விடுதி அறையிலேயே அழுதுகொண்டிருந்த பெண்ணை விடுதி உரிமையாளர் வெளியே போகும்படி விரட்டியிருக்கின்றார். அதே விடுதியில் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு பெண் கமலாவின் நிலைகண்டு பரிதாபப்பட்டு, தன்னைப் போல் இன்னொன்று உருவாகிவிடக் கூடாது என்று சொல்லி விடுதி உரிமையாளரின் அனுமதியோடு தன்னோடு அழைத்துச் சென்றிருக்கின்றார். தான் இனிமேல் வாழத் தகுதியில்லாதவள் என்று, சாகத்துணிந்த கமலாவுக்கு ஆறுதல் கூறி, வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளத் தேற்றினார். இப்படிப்பட்ட பெண்களுக்கென ஒரு காப்பகம் இருப்பதை அறிந்த அந்தப் பெண் கமலாவை அருளகத்திற்கு வழிகாட்டியிருக்கின்றாள். தனக்கு ஏற்பட்ட நிலையைச் சொல்லி அழுததோடு இல்லாமல், மிகவும் பயந்த நிலையில் இருந்திருக்கின்றார். அருளகம் பணியாளர்கள் ஆறுதல்கூறி கமலாவைத் தேற்றியிருக்கின்றனர். நாளிதழில் விளம்பரத்தைக் கண்ட இல்லச்

சகோதரிகள் கமலாவின் குடும்பத்தாரோடு தொடர்பு கொண்டனர். தங்கள் மகள் கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் குடும்பத்தினர் அருளகத்திற்கு வந்து கமலாவை அழைத்துச் சென்றனர். தன் வீட்டாரோடு இணைந்து கொண்ட கமலா இரண்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு திருமணம் செய்து கொண்டு, உத்தமபாளையம் அருகே மகிழ்ச்சியாகப் பேரன் பேத்திகளோடு குடும்பம் நடத்தி வருகின்றார்.

"இந்தியா விடுதலையானபிறகு, பல்வேறு பெண்கள் இயக்கங்கள், சமூகத்தொண்டு நிறுவனங்கள், அரசு அமைப்புகள், பெண்கள் குழுக்கள், அரசுசாரா நிறுவனங்கள், மக்கள் இயக்கங்கள் இவைகளின் மூலம் ஓரளவுக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டிருக்கின்றது".

-பாலின சமத்துவம் சார்ந்த மறுகட்டுமானத்திற்காக முன்னுரை-1999.

மேரி
1990

மேரி என்னும் இவர் ஜூட்டுர் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். மூணாறு பகுதியில் உள்ளவர். ஆனந்தன் என்பவரைக் காதலித்தாள். வீட்டில் இதற்கு ஒத்துக்கொள்ளாததால், அதிக நாள்கள், இருவரும் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியவில்லை. இதற்கிடையில் ஆனந்தனின் கவனம் வேறொரு பெண்ணின் பக்கம் திசை திரும்பியது. தன்னைக் காதலித்தவன் ஏமாற்றிவிட்டான் என்பதைத் தாங்க முடியாமல் வீட்டில் முறையிட்டிருக்கின்றாள் மேரி. வீட்டாரும் அடி உதை கொடுத்து ஓர் அறையில் போட்டுப் பூட்டி வைத்திருக்கின்றனர். அந்த அறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பூச்சி மருந்தைக் குடித்துவிட்டு, மயக்கநிலையிலிருந்த மேரியை பெற்றோர் காப்பாற்றினர். தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஆனந்தனிடம் கேட்டிருக்கிறார். இனிமேலும் தன்னை வெறுத்தால் தூக்கில் தொங்கிவிடுவேன் என்றும் கூறியிருக்கிறார். இதனால் இருவரும் வீட்டைவிட்டு ஓடிவந்து மதுரையில் உள்ள ஒரு தங்கும் விடுதியில் தங்கியிருந்திருக்கின்றனர். இளம் வயதில் இருக்கும் இருவரையும், விடுதிக்குச் சொந்தக்காரர் மிரட்ட, மேரியை தனியாகவிட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டான் ஆனந்தன். அந்த சமயம், விடுதியிலிருந்த வேறு சில ஆண்கள், இந்தப் பெண்ணை பலவந்தப்படுத்தி பாலியல் வன்முறை செய்து கொடுமைப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு பெண்களைப் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுத்தும், புரோக்கர்கள் விடுதிகளில் தனியாக சிக்கும் பெண்களை வைத்துத் தொழில் நடத்துவார்கள். அவர்கள் மேரியை பல ஆண்களுடன் கட்டாய உடல்உறவு வைத்துக் கொள்ளப் பலவந்தப்படுத்தியிருக்கின்றனர். ஓர் ஆண்டுக்குள் மேரிக்கு, பாலியல் நோய் தொற்றிக் கொண்டது. உடல்நலமில்லாமலும் போனது. இதனால், மேரியை கவனிக்காமல் விடுதியிலேயே விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். ஒரு நாள் போலீஸ் உளவுபார்க்க வரும்போது, இவரைப் பிடித்து

வந்து சிறையிலடைத்தனர். அந்தச் சமயம் அருளகம் பணியாளர்கள், சிறை சந்திப்பில் மேரியைச் சந்தித்து, 1990ஆம் ஆண்டு அருளகத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். முதலில், இவருக்கிருந்த பாலியல் நோய்க்கு மருத்துவ சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. நல்ல சத்தான உணவும், ஆறுதலான பேச்சுக்களும், அன்பானவார்த்தைகளும், மேரியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குணமாக்கின. மனிதஉறவுகள் மீது பிடிப்பும், வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையும் உருவாகியின. தன்னை ஏற்றுக் கொண்டு, தன்னோடு வாழ்கை நடத்த விரும்பும் ஒருவரைத் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்பினார். அப்படியே, மனைவியை இழந்த ஒருவர் இரண்டாவது திருமணம் செய்துகொள்ள முன்னுக்கு வந்தார். அருளகம் முன்னின்று இந்தத் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தது. சிறப்பாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

"பெண்கள் தனித்து வாழ வாய்ப்பு வழங்குவது கிடையாது. அப்படியே, திருமணம் ஆனாலும், குடும்பகௌரவம், எதிர் காலம் இவைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக, திருமண வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அனைத்து சிரமங்களையும் சரிக்கட்டிச் செல்ல தொடர்ந்து அழுத்தப்படுகின்றனர்".

-நிர்மலா ஜெயராஜ், 2001.

மாரி
1992

மாரி மதுரையைச் சேர்ந்த பெண். திருமணமாகி இரண்டு ஆண் குழந்தைகளுக்குத் தாயானார். கணவர் வேறொரு பெண்ணோடு இணைந்து வாழ்ந்ததினால் தனியாகக் கைவிடப்பட்டார். உறவினர்கள் யாரும் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. தனக்கும், தன் குழந்தைகளுக்கும் உண்டான பசியைப் போக்க, வீட்டு வேலைப்பணியாளராக, ஒரு வீட்டிற்கு வேலைக்குச் சென்றார். அங்கே அந்த வீட்டின் குடும்பத்தலைவர் மாரியைத் தம் விருப்பத்திற்கு இணங்கக் கட்டாயப்படுத்தினார். உன்னை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். உன் பிள்ளைகளையும் மேலே படிக்க வைக்கின்றேன் என்று ஆசைவார்த்தைகளைப் பேசியிருக்கின்றார். இதை நம்பி அந்த வீட்டிலேயே வீட்டுவேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாரிக்கு வயது நாற்பத்தைந்து ஆனவுடன், இவள் மீதிருந்த அன்பு குறையத் தொடங்கியது. வீட்டு வேலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். தன்னுடைய மகன்களைப் படிக்கவைக்க முடியாமல், பணவசதியுமின்றி, மிகவும் கடினப்பட்டார். இதனால், மதுரையில் நகரப் பகுதியில் இருக்கும் ஒரு சில வீடுகளில் பகுதிநேரப் பணியாளராகப் பணியாற்றினார். குடிசைவாழ் பகுதியில் உள்ள சிறிய குடிசைவீட்டில் குடியிருந்துகொண்டு, நான்கு வீடுகளில் பகுதிநேர வீட்டுவேலைப் பணியாளராகப் பணி செய்தார். இதனால், நாளடைவில் ஆஸ்துமா நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு, வேலை செய்ய முடியாத தருணத்தில், அருளகம் வந்து சேர்ந்தார். இந்த இல்லத்தில் தங்கியிருந்து தம்மை சற்றுக் குணப்படுத்திக் கொண்டார். தம்முடைய இரண்டு மகன்களையும், சிறுவர்கள் இல்லத்தில் சேர்த்துப் படிக்கவைக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படி மகன்கள் இருவரும் சிறுவர் இல்லத்தில் சேர்ந்து படிக்க வைக்கப்பட்டனர். ஐந்து ஆண்டுகள் அருளகத்தில் தங்கி, சமையல் செய்வதற்கு உதவியாக இருந்து வந்தார். இரண்டு மகன்களும்

பாலிடெக்னிக்கில் படித்தனர். இருவருக்கும் நல்ல வேலையும் கிடைத்தது. ஆஸ்துமா நோயினால் தொடர்ந்து மாரியினுடைய உடல்நிலை மோசமாகி இருந்ததால், தம்முடைய ஐம்பதாவது வயதில் இறந்துவிட்டார். ஆனால் இறப்பதற்கு முன்பு தாம் வாழ்ந்து வந்த வாழ்க்கையிலிருந்து ஒரு விடுதலை கிடைத்ததை எண்ணி அடிக்கடி கடவுளுக்கு நன்றி சொல்வார்.

'குடும்பவன்முறை என்பது, வர்க்கம், சாதி, சமயம் இவற்றைக் கடந்து அனைத்துப் பெண்களையும் பாதிக்கிறது. ஒருவேளை, ஒரு பெண் படித்தவரா, படிக்காதவரா, ஏழையா, வசதிபடைத்தவரா என்கிற பாகுபாட்டில் வேண்டுமானால் வேறுபாடு இருக்கலாம். படிக்காத பெண்களுக்குத் தங்களுடைய உரிமையைப் பற்றி விழிப்புணர்வு இல்லாமல் இருக்கலாம். அதனாலேயே, சட்டத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பது தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் படித்த மத்தியதர வர்க்கத்துப் பெண்கள் கூட ஏன் இத்தவறான செயல்களைப் பொறுத்துக் கொள்கிறார்கள்.'

- இந்துடைம்ஸ் 4.11.06.

ஜீவா
1994

ஜீவா மதுரைக்கு அருகிலுள்ள கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். தகப்பன் ஒரு கூலித்தொழிலாளி. ஜீவா வளர்ந்து பூப்பெய்தியவுடன் மிகவும் அழகாக இருந்தாள். ஒருநாள் மாலை, குடித்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்த தகப்பன் சாப்பாடு பரிமாற மகளைக் கூப்பிட்டிருக்கின்றார். உணவு போடும்போது மகளைக் கையைப்பிடித்து இழுத்து மடியில் உட்காரும்படி சொல்லியிருக்கின்றார். தன்னுடைய தகப்பனின் செயலில் வித்தியாசத்தையும், விரசத்தையும் கண்ட ஜீவா எழும்பி ஓட முயன்றிருக்கிறார். இருந்தாலும் அவளை இழுத்துக் கட்டிப்பிடித்து தொடையைக் கிள்ளியிருக்கின்றார். இதனால் ஜீவா கத்த அவளை விடுவித்துவிட்டார். வெளியே ஓடிவந்தவள் அழுது கொண்டேயிருந்திருக்கிறாள். பக்கத்து வீட்டிலிருந்து வந்த அம்மாவிடம் சொல்லியிருக்கின்றாள். குடிபோதையில் உன் அப்பா கோபத்தில் உன்னை அடித்திருப்பார் என்று சொல்லி அம்மா அவரைத் தேற்றியிருக்கிறார். பத்து நாள்களுக்குப் பின்பு, மறுபடியும், ஒருநாள் இரவு, தன்னுடைய அப்பாவின் தொல்லை ஆரம்பித்திருக்கின்றது. அன்றிரவு, ஜீவா தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது, அவருடைய அப்பா அவள் மீது விழுந்து அவளை பாலியல் பலாத்காரம் செய்திருக்கின்றார். குடிவெறியில் கோரமாக தாக்கும் தன்னுடைய அப்பாவின் பிடியிலிருந்து திமிறி வரமுடியாமல் போராடி செயலிழந்திருக்கிறாள் ஜீவா. இதைத் தட்டிக் கேட்ட அம்மாவுக்கு, அடி உதை. இதுபோன்று அடிக்கடி தொந்தரவு தொடர்ந்திருக்கின்றது. ஒவ்வொருமுறையும் கேள்வி கேட்டு சண்டைபோடும் அம்மாவுக்கு, 'தென்னை வைத்தவன் இளநீர் குடிக்காமலா இருப்பான்'? என்று சொல்லி உதைத்திருக் கிறார். இதுதொடர, ஒருநாள் இரவு இதுபோன்று குடித்துவிட்டு வந்து, தொல்லை செய்யும்போது, ஜீவா, தன் அப்பாவைக் கீழே தள்ளி அருகிலிருந்த ஒரு கல்லை எடுத்து அவர் தலையில் போட்டார். துடித்துக்கொண்டிருந்தவரைப் பார்த்த அம்மா, தானும் ஒரு

கல்லை எடுத்து அவர் தலையில் போட்டார். அந்த இடத்திலேயே அவர் உயிர்விட்டார். இதனால் சிறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட ஜீவாவையும் அவருடைய தாயாரையும், அருளகம் சகோதரிகள் சந்தித்தனர். தற்பாதுகாப்புக்காக, மகளையே பாலியல் பலாத்காரம் செய்த தகப்பனைக் கொன்றது முறையே என்று ஜீவாவையும் அவளுடைய அம்மாவையும் விடுதலை செய்தனர். 1994 முதல் 1998 வரை இந்த வழக்கு முடியும்வரை அருளகத்தில் தங்கியிருந்தாள் ஜீவா. அமைதியான வாழ்க்கை, சகவயது பெண்கள் காட்டிய அன்பு, நல்ல போதனைகள் இவற்றினால் உளவியல் சிக்கலிலிருந்து மீண்ட ஜீவா, மீண்டும், தான் வாழ்ந்த கிராமத்திற்கே சென்று, திருமணம் முடித்து, தற்போது நன்றாக இருக்கிறார்.

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளில் குடும்ப வன்முறைதான் பரவலான ஒன்றாகக் குடும்பங்களில் காணப்படுகின்றது.
-'திருச்சபைகளாக பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளுக்கு எதிர்ப்புக்குரல் கொடுப்போம்'.

-எல்.டபிள்யு எப். 2003.

சாயிரா
2002

சாயிரா, சேலத்திற்கு அருகிலுள்ள அந்தியூரைச் சேர்ந்தவள். தாய் தகப்பன் இல்லாத பெண். கூலி வேலை பார்க்கும் விவசாயம் பார்க்கும் ஒரு குடும்பத்தில் சாயிரா எடுத்து வளர்க்கப்பட்டாள். இவள் வளர்ந்து வரும்போது 12 வயதில் இவளை மில்வேலைக்கு அனுப்பிவைக்கிறோம் என்று கூப்பிட்டக் கூலிப் பட்டாளம் ஒன்றிற்கு, இவள் விலை பேசப்பட்டாள். ஆனால் சிறுமியரைப் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுத்தும் கும்பலில் சேர்த்துவிடப்பட்டாள். சிறுமியான சாயிராவுக்கு, இனிப்பில் மயக்க மருந்து கொடுத்து, மயக்க நிலையிலேயே, தொடர்ந்து அவளைப் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுத்தியிருக்கின்றனர். ஒரு நாள், ஒரு வயதானவருக்கு விலைபேசப்பட்டிருக்கின்றாள். அவர், இவளின் உடல்நிலையைப் பார்த்து, நீ மிகவும் சிறிய பெண்ணாக இருக்கிறாய் உன்னைப்பார்த்தால் என் பேத்தி மாதிரி இருக்கிறது என்று சொல்லி, கையில் கொஞ்சம் பணத்தையும் கொடுத்து சென்னைக்கு இரயிலில் அனுப்பியிருக்கிறார். சென்னை இரயில் நிலையத்தில் வந்திறங்கிய சாயிராவை, ஓர் அரசாங்க மருத்துவர் சந்தித்திருக்கிறார். அவர், நான் உனக்குப் பாதுகாப்புத் தருகிறேன் என்று சொல்லி, அழைத்துக் கொண்டு போய், இன்னும் சில பெண்கள், சிறுமியர் தங்கியிருக்கும் இடத்தில் தங்கவைத்திருக்கிறார். அங்கே இவருக்குப் போதை ஊசியைப் போட்டு, பாலியல் தொழிலில், மீண்டுமாக ஈடுபடுத்தி யிருக்கின்றனர். இந்நிலையில் இதுமாதிரி சிறுவயது பெண்கள் கொடைக்கானலில் தேவைப்படுகின்றார்கள் என்று பேசிக்கொண்ட அவர்கள், சாயிராவை மதுரை வழியாக கொடைக்கானலுக்குக் கடத்தி வந்திருக்கின்றனர். மதுரையில், சிம்மக்கல் என்ற பகுதியில் வைத்து ஒரு மாதகாலம் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுத்தியிருக்கின்றனர். பிறகு கொடைக்கானலுக்குக் கொண்டு சென்று, அங்கே பாலியல் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். அந்த சமயத்தில், போலீஸ், உளவு செய்ய

வரும்போது, பிடிக்கப்பட்டு, மதுரை சிறுவர் சிறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டாள். தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரி மாணவியர் சிறுவர் பாதுகாப்பு இல்லத்தில் சாயிராவை சந்தித்தனர். அவர், விடுதலையாகி வெளியில் வருகையில், அழைத்துவந்து, அருளகத்தில் 2002-ஆம் ஆண்டில் சேர்த்தனர். படிப்பறிவு இல்லாமல், எந்நேரமும் ஊசி மருந்துகளினால், மயக்கநிலையிலேயே, பாலியல் துன்புறுத்தலுக்குள்ளான சாயிரா, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தெளிவைப் பெற்றாள். உடல் ஆரோக்கியமானது. நல்ல உணவு, தொடர் தியானம், கடவுள்பற்று இவற்றை வளர்த்துக்கொண்டாள். தையல் பயிற்சி பெற்று சிறப்பாகத் தைக்கவும் கற்றுக் கொண்டாள். அருளகத்தில் நான்கு ஆண்டுகள் தங்கியிருந்தார். இந்த நான்கு ஆண்டில், மதுரை காமராசர் திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து எட்டாம் வகுப்புப் படித்தார். பிறகு பத்தாம் வகுப்புப் படித்தார். பிறகு திருமணமாகி, தற்போது திருநெல்வேலிக்கு அருகில் வசித்து வருகின்றார்.

குணமாக்கும் திருப்பணியைக் கட்டியெழுப்புவதின் மூலம், குமுகாயத்தில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் இடையே சமாதானத்தைக் கொண்டுவர இயலும். இது வெறும் வாழ்க்கைப் பிரச்சனை மட்டுமல்ல, மாறாக ஒருவரின் பற்றுறுதி சார்ந்ததும் ஆகும்.

—'திருச்சபைகளாக பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளுக்கு எதிர்ப்புக் குரல் கொடுப்போம்'. — எல்.டபிள்யு எப். 2003.

மோகனா
2003

மோகனா மதுரையிலுள்ள சர்வேயர் காலனி பகுதியில் வசித்தவர். அம்மா இறந்துவிட்டதால், அப்பா வளர்த்தார். குடும்பத்தில் மூத்த மகள் ஒரு தங்கை மட்டும் உண்டு. கூலித் தொழிலாளி ஒருவரை காதல் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர் குடிப்பழக்கத்தினால், மோகனாவை அடிப்பதோடு, சந்தேகிக்கவும் செய்தார். குடிகாரக் கணவனின் சந்தேகப் பேச்சுவார்த்தையைப் பொறுக்கமுடியாமல் அருகிலுள்ள பெந்தேகோஸ்தே திருச்சபைக்குச் சென்று நன்றாக செபித்தார். அங்குள்ள போதகர்களிடம் முறையிட்டார். செபிக்கச்சொல்லி கேட்டுக்கொண்டார். நாங்கள் செபிக்கின்றோம். ஆனால் உன் கணவனைத் திருத்தவேண்டிய பொறுப்பு உன்கையில்தான் இருக்கிறது. நீ அவருக்குப் புத்தி சொல். அவர் நல்ல புத்தியில் குடிக்காமல் இருக்கும் போது அவருக்கு அறிவுரை சொல்லு என்று சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆனால் கணவனின் பிரச்சனை ஓயவில்லை. செபத்திற்கு சென்றுவந்தால் கூட எவனைப் பார்க்கப் போய் வருகிறாய்? என்று கேட்டு துன்புறுத்திய கணவனை விட்டு வெளியேறி, அடைக்கலம் தேடி 2003-ஆம் ஆண்டு அருளகம் வந்து சேர்ந்தார். இரண்டு வயதுடைய மகள், நான்கு வயதுடைய மகன் இருவரையும் அருளகத்திலுள்ள பாலர் பள்ளியில் சேர்த்து விட்டு, தாம் தைக்கக் கற்றுக் கொண்டார். இவர்கள் பற்றிய விபரம் குடும்பத்தினருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கணவனின், தாய் வந்து மோகனாவை அழைத்தார். நீ வந்து என் மகனுடன் வாழ்ந்தால் அவன் திருந்திவிடுவான் என்று அழைத்தார். எனவே அருளகத்திலுள்ள பணியாளர்கள் குடும்பத்தாருக்கும் ஆற்றுப்பணியாற்றி, மோகனாவின் விருப்பத்தின் பேரில் அவளைத் தன் கணவன் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தனர். பத்து நாள் சென்றபின், மீண்டும் அருளகத்திற்கே வந்து நின்றாள் மோகனா. காரணம் கேட்டபோது, தம் கணவன் ஒருநாளும் வீட்டிற்கு வந்து தங்கவில்லை என்றும், குடித்துவிட்டு தெருவில் நிற்பதும்

Health Library and Information
CPHE - SOCHARA
Koramangala
Bangalore
(CLIC)
13764

கத்திவிட்டு போய்விடுவதுமாய் இருந்தார். நானும் என் பிள்ளைகளும் எவ்வளவுநாள் பட்டினிகிடப்பது என்று வந்துவிட்டேன் என்றும் கூறினார். ஆனால் தாம் வாழ விரும்புவதாய் வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சல் போட விரும்புவதாய் தெரியப்படுத்தினார். இதனால் நிலக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள குழந்தைகள் காப்பகம் ஒன்றிற்குப் பணி செய்ய அனுப்பப்பட்டார். அங்குத் தாய் தகப்பன் இல்லாமல் அனாதைகளாக விடப்பட்ட பல குழந்கைள் தங்கியிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு ஓர் அன்பான தாயாக, பராமரிக்கின்ற அன்னையாக பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார். தம் பிள்ளைகளும் மற்ற குழந்தைகளுடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றார்கள் என்ற திருப்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

"அன்றாடம் வன்முறையைச் சந்திக்கும் பெண்களின் வீடுகளில், அந்த வன்முறையைக் கண்கூடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர்". 'திருச்சபைகளாக பெண்களுக் கெதிரான வன்முறைகளுக்கு எதிர்ப்புக் குரல் கொடுப்போம்'.

-எல்.டபிள்யு எப். 2003.

கோகிலா
2004

கோகிலா, வத்தலக்குண்டு பகுதியில் வசித்து வந்தார். வரதட்சணைக் கொடுமையினால், தொந்தரவு தாங்க முடியாமல் தீ வைத்துக்கொண்டார் எனக் குற்றம் சுமத்தி மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டதற்காக போலீசார் விசாரணை நடத்தினார்கள். தன் மீது பழி சுமத்தினால் கோகிலாவை விலக்கி வைத்து விடுவதாக அச்சுறுத்திய அவளின் கணவன், கோகிலா தற்கொலை முயற்சிசெய்து கொண்டதாக ஒப்புக்கொண்டால், தான் இணைந்து வாழ்வதாகவும் பொய்யாக சத்தியம் செய்தான். இதை நம்பிய கோகிலா தன் மீதே பழியை ஏற்றுக் கொண்டாள். இனிமேல் இப்படி முயற்சி செய்தால், தண்டிக்கப்படுவீர்கள் என்று காவல் நிலையத்தில் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். மருத்துவ மனையில் சிகிச்சை பெற்றவுடன் கோகிலாவால், மன உளைச்சலிலிருந்து வெளிவர முடியவில்லை. தனக்கு ஏற்பட்ட வன்முறை பீதி அவளிடமிருந்து விலகவில்லை. போலீசில் கோகிலா, தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை என்று உறுதியானவுடன், கணவன் மீண்டும் தொல்லை கொடுத்தான். தீக்காயத்தினால் கோகிலாவின் உடலில் ஏற்பட்ட காயங்களையும், தழும்புகளையும் குறையாகச் சொல்லி, மேலும் உளரீதியாக அவளைத் துன்புறுத்தினான். தொடைப்பகுதியில் அதிகமாகக் காயம்பட்டிருந்த கோகிலாவிற்கு இரண்டு கால்களையும் சரியாக விரித்து நடக்க முடியாமல், இருந்தது. இதனால் மனம் உடைந்தவள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள். 1999-இல் அருளகத்தில் அடைக்கலமானாள். இங்குத் தங்கியிருந்த நாள்களில், அரசு மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். மருத்துவர்கள் அறுவைசிகிச்சை செய்து, கால்களைச் சரிசெய்யலாம் என நம்பிக்கை

அளித்தனர். இதனால் அறுவைசிகிச்சை செய்து கொண்ட கோகிலா தையல் கற்று, சுயதொழில் செய்யும் நம்பிக்கையையும் பெற்றுக் கொண்டார். அருளகப் பணியாளர்கள் ஆற்றுப்படுத்தும் பணியின் மூலம் குடும்பத்தினருக்கும், கணவருக்கும், அவர்களின் தவறுகள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டன. இரண்டாண்டுகள் முயற்சிக்குப்பின் மீண்டும் குடும்பத்தாருடன் இணைந்தார். கோகிலா தற்சமயம் வத்தலக்குண்டு சமீபம் வசித்து வருகின்றார்.

"பெண்கள் மீதான வன்முறையைக் குறித்த, தற்போதுள்ள ஆய்வுகள், பிரச்சனையைப் புரிந்து கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல் கருத்தியல் ரீதியாக ஒரு கண்ணோட்டத்தை வளர்த்துக் கொள்வதற்கும், உதவுவதுடன். வன்முறை அதிர்ச்சி, இவற்றிலிருந்து மீள்வதற்கான சமூக கலாச்சார உறவுப் பரிமாணங்களை அலசுவதற்கும் உதவிசெய்கின்றன"

-ராம் ஆகுஜா, 1998.

“

The real life stories of these sisters (women) create a significant impac
on those who are socially conscious. These stories shake our feelings an
make us reflect upon the world in which we live. They make us ashamed o
our society which does not respect women, and motivate us to work fo
societal change.

”